

туземни традиции. Прочее, ако и да можемъ да прѣдполагаме че Иванъ Никиу се е ползувалъ отъ хрониката на Ивана Малала, Зотенбергъ не е склоненъ да признае за правдоподобно, че „Иванъ Никиу е ималъ прѣдъ очи послѣдната редакція отъ съчинението на Ивана Малала.“<sup>10)</sup> Изобщо въпросътъ за изворитѣ на нашата хроника и нейнитѣ отношения къмъ Ивана Малала не може да се счита за доста добръ разрѣшенъ; сходствата ѝ съ Малала, както се види, основаватъ се на това, че и двамата хронисти сж се ползували отъ общи извори.<sup>11)</sup>

Цѣлата хроника на Ивана Никиу, както видѣхме, е раздѣлена на 122 глави, отъ които въ 120-та сж изложени извѣстіята, що се отнасятъ до нашата история. Въ тази глава се разказва за събитията, на които самъ Иванъ Никиу е билъ съврѣменникъ, а именно за събитията, които сж станъли въвъ Византия слѣдъ смъртъта на Хераклия I (610—641). Ето какъ ни прѣдстави той тѣзи събития.

„Слѣдъ неговата (на Хераклия) смъртъ, ромеитѣ имажъ междусобна война заради синоветѣ на императрица Мартина, които тѣ (ромеитѣ) обивихъ за лишени отъ прѣстола, за да възкачатъ на него синоветѣ на Константина. (Възстаницитѣ) бидохъ поддържани отъ Валентина, който дѣйствуваше наедно съ Филагрия и привлѣче къмъ себе всичката армия и прѣминжъ въ Халкидонъ; понеже той мислеше и казваше: „силата на Мартина състои (само) въ тѣлна войница на синоветѣ ѝ.“ Той придоби съгласието на всичкитѣ войски, за да извикатъ Филагрия отъ заточение. Тогава младитѣ Херакли, придруженъ отъ едно голѣмо число свещеници, монаси и почтени епископи, кажи се на императорскитѣ кораби и прѣминжъ (пролива), като се уикти за Халкидонъ. Той се обрнжъ съ възвание къмъ войскитѣ, умолявайки ги, и имъ каза: „не се отричайте отъ християнското добродушие, като се обявявате срещу мене. Направете миръ съ Бога и покорете се на завѣщанието на баща ми, който е толкова прѣтърпѣлъ за тази земя.“ Той ги увѣри, че ще усинови сина на брата си, че ще го направи съучастникъ въ (управлението на) империята, и че нѣма да има между тѣхъ нито война, нито кръвъ. Той получи съгласието на всичкитѣ патриции и имъ каза, че ще върне Филагрия отъ заточение. Валентинъ, като видѣ, че цѣлиятъ народъ го признава и му изказва спокойно покорность, отиде съ Доменциана и другитѣ патриции, и тѣ коронясахъ младия Константинъ, единъ отъ синоветѣ на Константина, по-стария синъ на Хераклия I, който (съ името) Хераклеонъ бѣ изваденъ отъ свещени купель. Слѣдъ това всички мирно се раздѣлихъ. Но (въстаницитѣ) не дозволихъ на този миръ да трае. Малко слѣдъ покачването на Константина на прѣстола, тѣ показахъ по-голѣма враждебность срещу двамата императора, т. е. срещу Хераклия II и младия Константинъ. Сатаната хвърли раздори между Хераклия II и армията, и веднага войскитѣ отъ провинцията Кападокия се пуснахъ да правятъ злини и съставихъ едно писмо, за което казвахъ,

<sup>10)</sup> Notices et extraits, pag. 129 и 130. Подробно гл. VI. Journal asiatique, t. 10, 460—465.

<sup>11)</sup> K. Krumbacher, Geschichte der byzantinischen Litteratur, München, 1891. 153.